З ВІЗІЙ

От крикнув хтось. (Чи тільки так здалось?)
Ковзнув у серце жах, як черевата скойка.
Хтось крикнув знову – чуєш? – ось і ось.
І вмить усе довкілля в лементі і зойках.
– Зупиняться планети, западеться світ
У проглибінь бездонну страшної чорноночі.
І по Землі тут залишиться міт,
Як і по тямці про Добро, про Божий почин?

Не потече ріка, не проросте спориш,
Ні інша рость, ні квітяна, ні зільна –
Враз ти сама – усе сильніш, сильніш –
Кричиш, кричиш, як божевільна.

О, Магико прапервісних, всетворчих слів!
Та ти незнана із смертельників нікому,
відкрита тільки Тому, Хто світи створив –
Всевидючому Оку, Богу Пресвятому.

Мій крик росте й росте. А тут не крик, а спів,
зливаючись у хорі гігантично-громовому:
Ледь-ледь помітні порошинки з Божих постолів,
що спали, як Господь витрушував солому!

Ні, не замре життя і буде, як було,
і вічна Правда в всесвіті над Злом пребуде!
Пресвітле Сонце – життєдайне джерело
В Створителевім твориві – у всесвіті-чуді. –

І в серці, в серці – безконечний космос,
весь із якинту, з ізмагарду, з лисковця,

і звіздочоти дивні без кінця,
й містичний поряд чисел тих по-осьмо.

І в серці, в серці, як вогнем пойняте ріща,
велика туга – жити, жити, жить!
Нехай благословенна буде смерти мить
і вічна туга станеться провіща!

Настане новий світ і в ньому тьма і світло
і в ньому Зло й Добро, і твар земна всія.
Й напише хтось всесвітню Книгу Битія,
а в ній чудесні наголовки, штихи титла.